

CAFEPRAAT

(Featuring het gezin Van Baemel)

Serpentine en Nicotine zaten samen in een tbc-café. De predementionele patron Eddy stond mopperend en mombakkend aan zijn rochelende koffiestroelmachine te rukken.

‘Godver, als ’t er nu nog ene koffie vraagt... !’

‘Ik wil wel nog een pint,’ mekkerde Serpentine.

‘Eerst nicotine,’ snauwde Eddy terug, en hij zoog zich uitdagend traag te sappel aan een sigaret.

‘Zijt ge homo misschien?’

Het hele tbc-café lachte zich hoestend en proestend te pletter. Die Serpentine toch! Nicotine zelf plooidde hoofdschuddend zijn mondhoeken in een meewarige grijns.

‘Pas op voor rukwinden, Eddy,’ kraste hij dan, maar niemand begreep waar dat op sloeg. Misschien ook had niemand dat gekras gehoord.

In de parallelle wereld zaten ze ondertussen in het holst van een kwakkelzomer. Klokslag 15 augustus was Yves Leterme nog altijd formateur – en dat bleef zo maar duren. Dit gegeven werd enkele dagen later overschaduwd door de dood van Elvis, dertig jaar geleden. Maar *Leterme had not yet left the building*. Hij zag er niet goed uit, ondanks ingrepen ter hoogte van zijn ogen: zijn haar leek bij een koude kapper geknipt en zijn anderhalftalige mededelingen klonken stug, stoffig en verstikt. De tv toonde dat allemaal in de hoge linkerbovenhoek van café *Romy* in de *Rokershoeststraat*.

(We gebruiken een pseudonieme straatnaam om de privacy van tbc-café *Romy* te beschermen – een gerechtelijke afspraak).

Annelieselotte zwaaide breed met haar sigaret boven haar hoofd: ‘Kijk naar die vissenkop! Zoudt ge dat geen stamp in zijn... ’

De as warrelde over haar eigen zout-en-peperkop. Elk woord van haar leek met een kraan uit het diepste van haar ingewanden opgegraven en uitgespuwd. Die haalde zeker het volgende decennium niet meer.

‘Annelieselotte!’ onderbrak Eddy scherp. Hij knikte naar de halfronde zitbank onder de tv, waar het nieuw-samengestelde gezin Van Baemel met het tienjarige kind Antrassity zat.

‘O,’ deed Annelieselotte. Ze sloeg haar hand voor mond en vergat onmiddellijk daarna dat ze dat gedaan had toen ze met haar andere hand aan haar sigaret wou trekken.

‘Getver, ik kom handen te kort.’

‘Ge moogt er wel een paar van mij lenen,’ grapte Smalle Geboorte. Hij zat aan de kalme kant van de toog, met zijn gat naar de deur die toegang verschaft tot de pis- en persruimte voor de testikelhorde en de gleuvenbrigade.

‘Houdt gij uw handen maar thuis, we weten wel waarom dat gij altijd de wacht houdt bij de deur naar ’t schetenkot,’ zei Annelieselotte. “’t Is daar smal passen hé, Smalle Geboorte? En uw gat intrekken zoudt gij nooit doen hé?’

‘Annelieselotte!’ onderbrak Eddy opnieuw scherp, weer knikkend naar het halfronde gezin Van Baemel. Antrassity, zijn ogen groter dan zijn buik, stak juist een voltallige *snicker* in zijn waffel. De vrouw en de kerel zaten gehuld in rook voor zich uit te staren. Eerstgenoemde wachtte op haar koffie, laatstgenoemde op een verse pint. De kat Karos van café *Romy* krulde naast hen op de bank. Boven hun bracht de tv de actualiteit in huis.

‘Ge kunt u kwetsen aan zijn staartebeen,’ grinnikte Serpentine.

‘... of er in verwachting van geraken,’ vulde Nicotine grijnzend aan.

Smalle Geboorte knikte triomfantelijk, maar wist niet wat hij daarop moest zeggen.

‘Hier: uw pint.’ Eddy pootte het glas voor Serpentine neer.

‘En mijne vent dan?’ reclameerde Serpentine. ‘Moet ik hier alleen zitten drinken misschien?’

‘Maar gij vroeg toch nog een pint? En hij niet?’

‘Nee, ik ga een Duvel drinken,’ zei Nicotine dapper. Hij legde zijn armen op de toog en mikte zijn hoofd er midden op.

‘O: kijk naar meneer!’

‘Nog een Duvel,’ herhaalde Eddy. Hij slofte terug naar zijn tapkranen en zijn koelkasten.

‘Groeien ze plotseling op uw rug misschien?’ siste Serpentine tegen haar vrijer.

‘Ik heb een keer goesting in iets goeds,’ mompelde Nicotine van tussen zijn ellebogen.

‘Ge gaat vanavond dan weer niet weten van welke parochie ge zijt.’

‘Duvel smaakt gelijk engeltjesmelk.’

‘Ge spreekt van nu al met een dubbele tong, gij.’

‘Hihihi,’ deed Annelieselotte.

‘Wat zit gij daar zo dwaas te lachen?’

“’t Is Rita daar die muilen zit te trekken.’

‘Niet waar!’ loog de aangesproken Rita. Ze sleurde de rook uit haar sigaret en inhaleerde tot in de toppen van haar tenen. Iedereen keek toe, wachtend tot de rook weer uit een of ander gat zou komen, maar dat gebeurde niet. Weer

niet: Rita stond ervoor bekend dat zij haar rook spoorloos in kon slikken. Ze beweerde dat ze alzo het milieu spaarde.

‘Rita, ge hebt weer uw rook opgegeten,’ constateerde Smalle Geboorte.

‘Ik spaar voor een dag mist, Smalle. Dan kunt ge met uw scherp gat en uw brede smoel tegen een kudde overstekende koeien aan knallen.’

‘O la la, al die k’s!’ riep Nicotine.

‘K3,’ gniffelde Annelieselotte.

Het hele tbc-café moest wederom lachen. Eddy draafde nu heen en weer met achtereenvolgens een koffie, een pint, een cola en een Duvel. Het gezin Van Baemel ontving de gevraagde geneugten geluidloos. Het in een vorig huwelijk verwekt kind Antrassity goot nu grote hink-stap-slokken cola achter zijn *snicker* aan. De banden om zijn buik bewezen dat hij een goede eter was. Ook bloosde hij wat. Het nieuw-samengestelde gezin Van Baemel zou hard mogen werken om alle voedertijden van deze jonge snaak te kunnen bekostigen.

‘Er zit weer wat gereed in de lucht,’ deelde Eddy mee, terugkomend van het trottoirterrasje. ‘Zie maar dat het niet op uw kop valt,’ grinnikte Serpentine.

‘Ja: een metoriet,’ lachte Smalle Geboorte.

‘Meteoriet, stommeling,’ verbeterde Rita hem.

‘Als het maar tiet is, ha ha ha, stalagtiet, hottentot, eh... hientient... ha ha ha!’ Smalle Geboorte lachte als enige met overslaand stemgeluid om zijn eigen humor. Deze lachbui versmoorde zichzelf in een rochelhoest. Nicotine en Serpentine keken hem met vernietigende blikken aan, tot de hoestbui helemaal verdwenen was. Toen staken ze ieder een sigaret op, grabbelend uit hun eigen pakje: een *marlboro* en een *richmond*.

‘Godver, Smalle: ik dacht dat ge d’erin ging blijven. Alzo bassen!’

‘Ja... ’ deed Smalle Geboorte met een dun stemmetje.

‘Zoudt ge niet veranderen van merk?’

‘Automerk?’

‘Nee, van sigarettenmerk, onnozelaar.’

‘Ah ja. Bah, ‘k voel mij goed met mijn gedraaide sigaretten. Ze zijn veel gezonder dan die gemaakte brol.’

‘Ge peinst dat, maar ze draaien u juist gelijk de gemaakte de kist in.’

‘Ja ja, we moeten van iets dood.’

‘Wij gaan graag van iets anders dood hé, Serpentine?’ lachte Nicotine, en hij kletste uitbundig op haar bil. Serpentine haalde haar schouders op.

‘Ik zou niet weten waarvan.’

Met een lange zucht blies ze de rook uit.

Op de tv begon na het journaal een lange reeks klotefeulletons waar half Vlaanderen elke dag met holle ogen naar staarde, soms tweemaal na elkaar als ze over de nodige machinerie daartoe beschikten. Het leek alsof het gezin Van Baemel op dat signaal had zitten wachten. Ze schoven, onevenredig, ieder een stuk op de halfronde bank op en begonnen met open mond en geheven hoofd naar omhoog te staren, naar de treurbuis hoog boven hun verheven. In het rechterbovenhoekje van deze grote rechthoek bedreef een inzetdame de begeleidende gebarentaal bij de dialogen.

Toen gebeurde er iets wat gewoonlijk alleen maar in verhalen gebeurt. En toch gebeurde het in het echt, in tbc-café *Romy* in de *Rokershoeststraat*.

We zeggen en schrijven klokslag 17:08, valavond. Het trottoirterrasje was al leeg, de zakkende zon kleurde het interieur als een oude foto. Serpentine, Nicotine, Rita, Annelieselotte en Smalle Geboorte waren al geruime tijd onder de olie.

WAT HAD HET NIEUW-SAMENGESTELDE GEZIN VAN BAEMEL DAN WEL UITGEVRETEN DAT HET ZO ONVERBIDDELIJK AAN ZIJN EINDE MOEST KOMEN? WIE GAAT HET ZEGGEN? HE??

‘Ewel ja: ’t was een oude tv!’ jammerde Eddy. ‘De meesten hebben toch nog een oude tv in huis? Wie had dat nu gedacht...’

‘Houtmoeheid: bestaat dat?’ gromde een klant die sedert anderhalf uur vers toegekomen was bij de burens. ‘Als je ’t mij vraagt: ja, houtmoeheid bestaat.’

‘Maar we zitten wel met drie doden’, zei Smalle Geboorte. Hij was, net als de anderen, op slag nuchter geworden nadat met donderend geraas die stomme tv met plank en bijbehoren en nog een groot stuk van de muur omstreeks het derde uur in de middag naar beneden was gekukeld en met dodelijk effect op het driehoofdige gezin neer was gekomen. Het nieuw-samengestelde gezin Van Baemel werd zowat ogenblikkelijk verpulverd. De ravage, vermengd met bloed, was niet om aan te zien. Iedereen, Eddy inclusief, was door politie en hulpdiensten het café uitgedreven en had zijn toevlucht gezocht tot de belendende ho-recazaak getiteld *Neptunus*, gedreven door Martine V. Deze aanpalende patrones ving iedereen goed op met jenevers en bieren. De schok was groot geweest. Af en toe kwam een vrouw in blauw en oranje met *PSYCH* op haar rug even poolshoogte nemen. Ook in *Neptunus* speelde de tv hoog in een hoek, maar uit piëteit durfde niemand ernaar te kijken. Geen blik gunden ze die moordenaar. Er werd om ter hardst gerookt en dapper gedronken, op weg naar de tweede of derde dronkenschap van die dag.

'Ze zeiden zij gelijk nooit niks,' merkte Smalle Geboorte plotseling op.

'Wie?'

'Awel: die drie. Die nu dood zijn.'

'Natuurlijk niet,' zei Eddy. 'Ze waren doofstom. Heb jij dat dan nooit in de mot gehad, stommeling? Ze zaten de laatste maanden iedere week in mijn café.'

'Maar...' deed Smalle Geboorte. Zijn mond viel letterlijk open.

'En gij waart vooral aan het woord hé, er kon niemand tussen komen,' zei Serpentine.

'Nooit van liplezen gehoord, Smalle? Gebarentaal?' vroeg Rita smalend.

'Zij gaan het alleszins nooit navertellen,' kraste Nicotine.

En daarmee was de kous ongeveer af. De rest was voor de verzekeringen.